

Agenten van de Metropolitan Police vinden een lijk onder de keukenvloer van Frederick en Maria Manning in Bermondsey, Zuid-Londen, 1844 (uit 'Mysteries of Police and Crime' van Arthur Griffiths)

detective ruïneren, maar hem ook onsterfelijk maken.

Uit een enkel voorval, een zorgvuldig gekozen detail uit het aangeregen snoer van dagelijkse gebeurtenissen, kan de mentaliteit van een heel tijdvak spreken. De geruchtmakende moord uit 1860 weerspiegelt het Victoriaanse tijdperk. Achter het rimpelloze leven van de familie Kent lagen gevaarlijke, duistere onderstromen verborgen. Dat innerlijke drama, de overspannen reacties van de media en het volhardende speurwerk van Jonathan Whicher maken de misdaad tot een archetypisch Victoriaans moordmysterie.

Het is de verdienste van Kate Summerscale dat we de geschiedenis nu op de voet kunnen volgen. De schrijfster, die eerder als literair recensent bij *The Daily Telegraph* werkte en een succesvolle biografie schreef over The Queen of Whale Cay, biedt in *De vermoedens van Mr Whicher of de moord in Road Hill House* een briljante reconstructie. Ze won er de prestigieuze Samuel Johnson Prize voor non-fictie 2008 mee.

Het knappe is dat Summerscale haar

boek opzet als een echte speurdersroman. Aan de toch al spannende plot voegt ze een indrukwekkende hoeveelheid details toe over het dagelijks leven in die tijd en toont overtuigend aan dat de Road Hill Housemoord de sjabloon bood voor de klassieke Engelse puzzeldetective, een genre dat tot ver in de twintigste eeuw tot de populairste Engelse literatuur behoorde.

Inspecteur Whicher was een beroemdheid. Een paar maanden voor hij naar Road werd gestuurd, haalde hij alle krantenkoppen met een spectaculaire ontmas-

kering van een stel juwelendieven. Een man en vrouw sloegen vermomd als aristocraten hun slag bij juweliers in Parijs. Tijdens de arrestatie had Whicher zich laten leiden door een schrikkerige beweging van de hand van de vrouw.

Daar was onze zwijgzame, eenzelvige inspecteur bedreven in: het lezen van lichaamstaal. Een oogopslag, zenuwtrek of onbewuste trilling van de hand zette hem naar eigen zeggen 'op het spoor van dingen die voor anderen verborgen bleven'. Vooral aan de ogen kon hij zien wat de mensen dachten. Dat gegeven van de detective, die een nuchtere, scherpzinnige geest paarde aan een diep inzicht in de geheime zielenroerselen van de mens, sprak tot ieders verbeelding, en vooral tot die van negentiende-eeuwse schrijvers, zoals Wilkie Collins en Charles Dickens.

Zeven jaar eerder gaf Dickens al gestalte aan inspecteur Bucket die in Bleak House een moord reconstrueert op de gemoedelijke wie-in-deze-kamer-heeft-het-gedaan-manier. De schrijver kende Whicher persoonlijk en adoorde volgens Summerscale de politieman, net als hij uit ►

**Achter het
rimpelloze leven
van de familie
Kent lagen
gevaarlijke, duistere
onderstromen
verborgen**